

Lavinia BĂLULESCU (n. 12 martie 1985, Drobeta-Turnu Severin, județul Mehedinți) este scriitoare și jurnalistă.

A publicat volumele de poezie: *Mov* (Prier, 2004), *Lavinucea* (ediția I, Cartea Românească, 2007; ediția a II-a, Casa de Pariuri Literare, 2017), *Zmeii sunt de treabă* (împreună cu tatăl ei, Constantin Bălulescu, Paralela 45, 2018).

De asemenea, a mai publicat un roman, un volum de publicistică și o biografie romanțată: *La mine-n cap* (Cartea Românească, 2013), *Terasa Fericirii* (Polirom, 2018), *Steinhardt. Bughi mambo rag* (Polirom, 2020).

Lavinia Bălulescu

c i n e v a
s t r â n g e
î n p u m n
i n i m a m e a .
c i n e

p o e m e

R o t o n d a
CARTIER

Marea învolburată vorbește cu mine prin valuri,
spune fiica mea.

Valurile au sunete.

Sunetele formează cuvinte.

Mama, am aflat că o barcă s-a scufundat azi.

Vai.

Aud rechinii scrâșnind din dinți.

Tu poți să-i auzi, mama?

Da, pot.

Cuprins

Începutul.....	9
Cartea asta este despre mine	13
Miezul anxietății	16
Ce rămâne	19
Postpartum micuț.....	22
Dacă o să întâlnești în plimbarea ta un smochin	24
Îmi amintesc bucuria	25
Pantofi.....	27
Miliarde de emoticoane	29
Cutie conexiuni.....	32
O creatură îmbrăcată în iederă	35
Împărăția lor abia acum începe	38
Cineva strânge în pumn inima mea	40
Vrăjitoare.....	43
Colagen pentru veșnicie	45
Pirat.....	48
Furtuna de zăpadă	50
O piatră.....	52
Sunt creatorul digital.....	53
Rai de kendame.....	55
Bătrânețea fetei-minune	56
Timp pentru mine.....	58
Cântec de drone.....	59
69,46 mp	60

Oraşul şters.....61
GRWM.....62
Inima mea e un copil de 3 ani64
Ceilalți oameni singuri66
Am întrebat inteligența artificială.....68
Un naufragiu.....69

Începutul

Ne plimbăm pe o stradă galbenă
eu în realitate, ea în vis
pe sub balcoane cu câini grași și cearșafuri.
Vreau să fiu veselă
ca o influensăriță de pe Instagram.
Vreau să fiu o mamă OK,
dar știu că nu se poate.
Vreau să fac un *story* cu viața.
Sânul stâng e în rai, dreptul e furtuna.
Sunt martora durerii, a frisoanelor, a trecerii.
Sunt avionul care zboară peste noi.
Sunt fiecare om din el.
Sunt fiecare om care dispăre.

Normalizez cu întârziere singurătatea
și drumul.
Aprob zilele de pierzanie.
Amân pentru zeci de ani orice altă preocupare.
Sunt cu un pas mare în spatele prezentului.
Chestionez absența femeii din propriul corp.
Totul e important, am grijă să nu uit aia și cealaltă
iar dincolo de liste este somnul.
Monstrul-somn.
Să dormi când doarme copilul.
Iau aceste vorbe
le împachetez și le dau foc.
Să dispară de pe fața pământului.
Să nu mai fie vreodată rostite
de gură de om.
Poate doar șerpilor să le sâsâie.
Poate doar inteligența artificială să le transforme
în fotografii.

LIBRIS | we know books

Mami, ce păr frumos ai, zice o asistentă din spital.
Păcat că o să pice tot.
Prezența îndoielnică a femeii în mamă.
Iertați-mă. Am aflat că trebuie să inventez un nou eu
nu să aștept zeci de ani să redevin cea veche.
Iertați-mă. Nu mai știu cum se zice la lucrul acela
pe care îl înfigem în mâncare.
Hmmm? Chestia aia cu care mâncăm?
Am uitat unele cuvinte.
Sunt o persoană oarecare dintr-un studiu.
Am pierdut materie cenușie
și nici că am simțit.
Nu mai știu cum se zice când te asuprește frica.
Mă scald în ceai de lactație acum.

Ești cea mai bună mamă pentru puiul tău.
Ești lumea lui.
Sunt o lume de ploi.
Sunt cea mai bună mamă pentru mama mea
pentru mine
pentru pisicile din vecini.
Sunt cea mai bună mamă a tunetului.
Sunt oxitocina.
Sunt prolactina.
Sunt furia laptelui.
Sunt vina.
Sunt tot ce curge și tot ce s-a blocat.
Sunt o responsabilă împingătoare de căruț.
Sunt o bestie cu unghii tăiate scurt.
Apropie-te.

Cartierul nostru e plin de păianjeni mici.
Până și cuvântul „nostru” e o respirație tăiată.
Păianjeni care călătoresc pe firele lor duși de vânt.
Fără să vrei
îi strecuri cu tine-n casă
în pat.
Fără să vrei te mușcă îndoiala.
Deși nu-i frumos.
Deși nu e voie.
Înghit cuminte bucata mea de istorie.
Dintre noi toți unul se va întrista.
Unul va rata.
Unul va rămâne singur
și unul va pieri până mâine. Pe cuvânt.

Ziua e bolnavă și bolnav e cerul.
Premoniția unui duel.
Migrenă cu aură pentru toți cei care se iubesc.
Bag viteză pe strada galbenă
pentru că-n urma mea e o femeie cu un cărucior mai scump.
Are gemeni.
Poate că nu mai știu când m-am spălat ultima dată pe păr,
poate că gândurile mele nu mai sunt ale mele,
dar cu siguranță sunt rapidă.
Data trecută când am dormit bine
eram pe patul de la terapie intensivă.
Zeci, sute de ani aveau să treacă de-atunci.
Ultima dată am dormit bine cu tuburi în mine.
Nu m-am sfiit.
Acum voi învinge.
Dacă ajung prima la colț câștig.